

«Мамо, моліться за мене, тут гаряче»

Інна ДЕНИСЮК

Багато горя принесли російські окупанти на українські землі. Найкращі наші дочки і сини сьогодні захищають українську державу. Щодня ми чуємо жахливі новини про кількість убитих рашистами мирних людей і воїнів. Не може оговтатися від втрат і наша Острожчина. Нещодавно громада попрощалася з військовою медсестрою **Іванною Поліщук** зі села Бродів та воїном **Русланом Чайкою** зі Слобідки.

11 березня в соціальній мережі журналістка **Вікторія Трудько** опублікувала статтю про юну та надзвичайно мужню дівчину Іванну, яка стала для всіх нас ангелом-охоронцем. Подаємо матеріал без змін.

«Мамо, моліться за мене, тут гаряче». Це були останні слова, які почула від своєї доньки **Людмила Поліщук**. Її Іванка загинула, рятуючи поранених на Херсонщині. 23-річна сержантка медичної служби Іванна Поліщук зі села Бродів на Рівненщині. Там багато хто називав її квіточкою, квіткою України.

Сержантка загинула, коли ря-

тувала поранених на полі бою. Біля неї впав ворожий снаряд. Її посікло осколками. Смерть була миттєвою.

«Іванку та її рідного брата родина Поліщуків узяла у свою сім'ю, замінила їм батьків, – каже односельчанка загиблої **Оксана Матвійчук**. – Дівчина змалечку була бойовою, могла постояти і за себе, і за інших. Змалечку Іванка співала у церковному хорі, читала акафіст на літургіях...».

Освіту медсестри Іванка здобула в Шепетівському коледжі на Хмельниччині. Мріяла працювати за фахом, але вакансій усе не було. Тоді вона вирішила перекваліфікуватися на військову медсестру.

«Рішення стати бойовим медиком Іванка ухвалила навесні 2019 року. Місцем служби обрали 80 десантно-штурмову бригаду зі Львова, – каже Оксана. – Військова служба Іванці припала до серця, вона гордилася, що корисна своїй державі. Ми часто переписувалися, дівчина раділа кожному стрибку з парашутом. Пів року вона була в ротатії у зоні ООС. Батьки недосипали ночей,

переживали. І так раділи, коли поверталась до них...».

Мама бойової медсестри розповідає, що незадовго до своєї загибелі Іванна приїжджала у село.

«Вона тоді пішла до сповіді. Довго спілкувалася зі священником, мала якісь недобрі передчуття, – розповідає Люд-

мила Поліщук. – Після того пішла на навчання, брала участь у спортивних змаганнях серед військових, де посіла друге місце. А потім із побратимами виїхала на Херсонщину. Це було ще до початку повномасштабного вторгнення. Ми постійно тримали зв'язок, але переважно переписувалися. А коли

путінські війська атакували Україну, Іванка зателефонувала їй тричі повторила: «Мамо, моліться за мене, тут гаряче». І все, більше ми не спілкувалися... Я продовжувала писати їй у соцмережі, бажала гарного дня, мирного неба, перемоги. Та Іванка вже ці повідомлення не читала. 25 лютого вона загинула. Хоронили Іванку у військовій формі, на голівку одягнули білу хустинку. Я не знаю, як житиму далі. Весна іде, усе розквітає, але немиле воно мені, бо моєї квіточки вже немає...».

Неможливо досягнути весь біль і горе, які сьогодні доводиться переживати родинам Іванни Поліщук і Руслана Чайки, а ще сотень і тисяч українців, рідних яких убили російські окупанти. Висловлюємо щирі співчуття кожному, схиляємо голови перед мужністю наших Героїв. Вічна пам'ять! Усе буде Україна! ■